

Amor etern

L'Arnau m'agradava, m'agradava molt. Era el meu amor platònic des de segon, des que ens van castigar per no acabar-nos la sopa. La detestàvem, i si era d'aquella que duia lletres, encara més. Aquell dia amb les lletres vam formar la paraula *fastigosa*, i es clar, quan la monitora del menjador ho va veure, ho va anar a xerrar a la senyoreta Encarna i va caure el càstig. I jo estava completament enamorada de l'Arnau. No existia amor més pur i més de debò que el que jo sentia per ell. Farta que no s'adonés del meu patir silenciós, un dia m'hi vaig declarar. Va ser un divendres, a l'hora del pati. Ell es va posar tan nerviós que li va caure l'entrepà de mortadella a terra. Em va confessar que jo també li agradava, però que mai havia pensat que el sentiment fos mutu. «Els nois no s'adonen mai de res.» I així va ser com l'Arnau es va convertir en el meu *nòvio* i jo li vaig jurar amor etern.

Fins que va aparèixer el Beto. El Beto era un noi argentí que va entrar a l'escola a meitat de curs. El seu pare s'havia quedat a l'Argentina i ell vivia amb el germà i la mare a casa de l'àvia, que era espanyola. M'agradava com parlava el Beto, m'agradava molt. I un dia, a la sortida de classe d'educació física, em va començar a parlar i ja no va callar fins que ens van enviar al passadís per no estar atents amb les matemàtiques. Ens van posar cadascú a un cantó, però encara així, el Beto es comunicava amb mi a través de signes. Amb prou feines entenia el que em deia, però vaig riure tant que vaig deixar l'Arnau, i vaig jurar al Beto amor etern.

Fins que va arribar l'Alí. L'Alí era espanyol, encara que tota la seva família era del Marroc. El color de la seva pell m'agradava, m'agradava molt. Els ulls, d'un color verd llentia, encaixaven de primera en aquell rostre tan perfecte. El vaig conèixer un dissabte al matí a la biblioteca del barri. Llegia un llibre de contes d'amor. Li agradava llegir en veu alta. M'hi vaig acostar i el vaig escoltar. Era una llegenda preciosa sobre una princesa que, tot i que tenia molts pretendents, seguia esperant el príncep de la veu de seda. I així era la veu de l'Alí, de seda. Per això, després de set contes i dos dissabtes més a la biblioteca, em vaig oblidar del Beto, i vaig jurar amor etern a l'Alí.

Fins que va arribar el James, un irlandès que estava d'intercanvi a casa de la meva amiga Azucena. [...] A la meva professora d'anglès la va sorprendre que, de sobte, parés tanta atenció a les seves classes i l'Alí es va estranyar que ja no anés a la biblioteca. I encara li va fer mes estrany quan li vaig dir en anglès: I like James. This is the end. El dia abans que el James tornés a Dublín, li vaig confessar el meu amor. Ell em va dir que tenia *nòvia*, però a mi no em va saber greu: «T'esperaré.» I li vaig jurar amor etern.

El James va marxar, i em vaig prometre a mi mateixa que no m'agradaria ningú fins que ell tornés. I estava complint molt bé la meva promesa, fins que va arribar el Manu...

Eva MOR, *Passo d'històries (de més de cinc minuts)*, La Galera, Barcelona, 2009.

COMPRÉHENSION ÉCRITE

1. Qui és la narradora d'aquest conte? Per què?
2. A partir del text, com us imagineu la protagonista d'aquest relat: què li passa? Justifiqueu la resposta, tot citant el text.
3. Expliqueu les particularitats de cada «amor nou» de la protagonista.

EXPRESSION PERSONNELLE

1. Penseu que a les relacions de parella entre adolescents cal jurar-se «amor etern»? Argumenteu la vostra resposta de manera estructurada.
2. I a vosaltres, us agradaria conèixer una noia o un noi com la protagonista d'aquest conte? Per què?